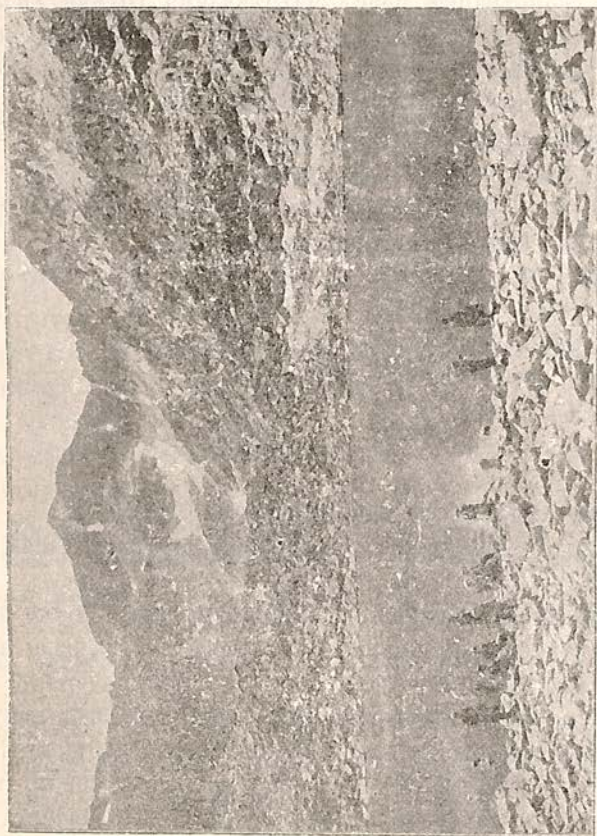

който бѣха най-горѣ, вече имаха въ мъглата неопрѣдѣленъ видъ на призраци въ единъ сънъ. Напразно г. С. ги викаше да чакатъ, за да се не заблудимъ изъ мъглата, защото тамъ бѣха и водачпѣ ни: гласътъ му умираше безъ екъ въ пространството. Талазитѣ идѣха къмъ насъ, и ние отивахме къмъ тѣхъ скръбни и обезсърчени. Изгубихме и последнята на

Мусала.

дежда, че непостоянството на тукашното небе може да ни изненада на връха съ внезапно прояснение, и ако не видимъ долния свѣтъ, то поне да се порадваме на рѣдкото зрѣлише на едно талазливо море отъ думанъ подъ насъ освѣтлено отъ слънцето, на каквото съмъ билъ зритель отъ Амбарица ¹⁾ и Бричеборъ. ²⁾

1) Върхъ на Ст.-Планина (карловската планина).

2) „ въ Рила, срѣщу Рилския манастиръ.